

Joan Maria Grangé 1922-1989

Era joenessa de Joan Maria Grangé, hilh de paisans de Limendós, vilatjòt biarnés deth parçan de Pontac, qu'esté mercada per un esglari, en 1944, quan eth pair i eth hrair estén mitralhats, a casa, ad arron d'un acte dera Resisténcia. Tanlèu eth collègi, que li avè gahat er « apèu deu calam ». En 1945, qu'ei ath Seminari de Baiona quan torna tath lòc deth drama - un ostau vueit - entà i recuèlher era memòria de'queths qui li transmetón eths apèrs - claus d'avièner.

Estanguet a casa

Que'm disèn : « Uèr ! Lo frut deu noste aspre tribalh,
Un temps, qu'esté la bona casa ;
Adara no'ns pareish que brasa,
E lo passat, tanben, n'ei qu'un jòc de miralh...

Sustot n'ajas mesprètz de nostes tradicions
D'amor, de tribalh e de hida :
Tesaur de la lenga carida
Qui vien encorderar nostes generacions.

Si te' n vas servir la paraula e lo calam,
Qu'averàs sudors, neras passas ;
Com nos, sus eras, non t'estassas ;
Puja, tostemps hardit, tau gloriós baram !

Vè portar la vertat qui balha aus òmis vita,
Arsec, gaujor, hida eternau,
Qui da lo sorelh a l'ostau,
E non t'estangues pas si Cohet e clapita.

Ací que troberàs lo testament deus vielhs,
Dab la doçor de la membrança,
Dab l'exemple enguish de l'avança,
La fòrça e l'estrabòrd qui's putzan aus conselhs. »

Joan Maria Grangé

Lapurdi – 4 de heurèr de 1945